పాతికేళ్ల 'పాత'కం

"వాళ్లు వస్తారంటావా?" అడిగింది రేణుక.... చీకటికి భయపడుతూ, దగ్గరగా జరుగుతూ. అసలే దయ్యాల కొండ. హత్యలకు, ఆత్మహత్యలకు పేరుపడ్డ ప్రదేశం. అనుకున్న బండరాయి పట్టు తప్పితే... వంద అడుగుల కిందకు జేరడం ఖాయం!

"వస్తారని నువ్వేగా ఖచ్చితంగా చెప్పావ్" అన్నాను కోపంగా.

"అది కాదు రవీ! అసలే అమావాస్య రోజులు. చలి వేస్తోంది. ఒకవేళ వాళ్లకు భయంవేసి రారేమో!" అంది రేణుక జంకుతూ.

"ఒకవేళ వాళ్లు రావడం మానేస్తే దానికి వేరే కారణం ఉంటుంది కానీ. ఈ చలీ, చీకటీ వాళ్లనేమీ చేయవు. నీ మాట విని ఉత్తరాలు రాశాను. ఇక్కడ, ఇంత రాత్రి, ఈ పాడు చలిలో, ఈ నిర్జన ప్రదేశంలో కాపలా కాస్తున్నాం. ఇది నీ ప్రాక్టికల్ జోక్స్‌లో ఒకటేమోనని అనుమానంగా ఉంది నాకు." అన్నాను కసిగా.

రేణుక పగలబడి నవ్వింది. "చిన్నప్పటినుండీ చూస్తున్నాను. నీ మాట తీరు ఏమాత్రం మారలేదు" అంటూ.

నేనూ చిన్నప్పటినుండి చూస్తున్నాను. ఆమె ఆ నవ్వూ మారలేదు. కల్మషం లేకుండా మనస్సు విప్పి నవ్వినట్టుండేది. ఆ నవ్వు చూసే మనసు పారేసుకున్నాను. అఫ్‌కోర్సు నవ్వు మాత్రమే కాదు, ఆమె అందం చూసి కూడా. మా కాలేజ్‌లో కాలేజి బ్యూటీగా పేరు తెచ్చుకుంది. అందరూ ఆమె అంటే పడిచచ్చేవాళ్లే. భలే ప్రాక్టికల్ జోక్స్ వేసి అందర్నీ ఏడిపించేది. తన చుట్టూ తిప్పుకునేది. కానీ నేనంటే మాత్రం ప్రత్యేకమైన ప్రేమ ఉంది అనుకునేవాణ్ని. ఉందా? లేదా? ....ఏమో!

"...చూసావుగా! పాతికేళ్లలో నీ ఫ్రెండ్సందరూ ఎంత మారిపోయారో తెలిసిందిగా! పొద్దున్న ఫంక్షన్‌లో ఒక్కొక్కరినీ పరిచయం చేస్తూ ఉంటే 'అబ్బ, ఎంతటివాడయ్యాడురా వీడు!' అనిపించింది. నేను మాత్రం ఈ ఊళ్లోనే టీచరమ్మగా ఉండిపోయి అలాగే, ఎక్కడ వేసిన గొంగళిలా... ఇలాగ మిగిలిపోయేను. నా తెలివితేటలన్నీ వ్యర్థం అయిపోయాయి." అంది రేణుక అంతలోనే దిగులుపడుతూ.

నిజమే! తను చాలా బ్రైట్ స్టూడెంట్ కూడా. తండ్రి బీదవాడు కావడంతో పైకి చదవలేకపోయింది. ఉద్యోగంలో చేరిపోయింది. ఈ పాటికి పిల్లా, పాపాతో సుఖంగా ఉంటుందనుకున్నాను. కానీ పెళ్లి చేసుకోలేదట! నిన్న ఈ ఊరొచ్చి కలిసినప్పుడే తెలిసింది. ఓల్డ్‌బాయ్స్ మీట్‌కి తనే సెక్రటరీ. అందరి అడ్రసులూ వెతికిపట్టుకుని మరీ ఉత్తరాలు రాసింది. నన్ను ఒకరోజు ముందే రమ్మన్నది కూడా. నిన్న వాళ్లింట్లోనే భోజనం. అప్పుడే అడిగేను, "పెళ్లెందుకు చేసుకోలేదు?" అని.

"పూనుకుని చేసేవాళ్లెవరున్నారు? మా నాన్న సంపాదనంతా తాగుడుకే సరిపోదు" అని మాట తుంచేసింది.

ఆ మాట అబద్ధమని నాకు తెలుసు. నాకు తెలిసి ముగ్గురు వెంటపడ్డారు పెళ్లి చేసుకోమని. కట్నం అక్కరలేదు సరికదా, పెళ్లి ఖర్చులు కూడా భరిస్తామన్నారు. కానీ రేణుక ఒప్పుకోలేదు. ఆమె తత్వం ఏమిటో ఎవరికీ అర్థం కాదు. నాతో చాలా ఆప్యాయంగా మాట్లాడేది. కానీ ఫైనలియర్ పరీక్షలకు రెండు నెలల ముందు పిక్నిక్‌కు వెళ్లినప్పటినుంచీ ఆమె ప్రవర్తనలో మార్పు వచ్చేసింది. రఘుని వెంట తిప్పుకునేది. నన్ను నిర్లక్ష్యం చేసింది. రఘు కూడా నా ఫ్రెండే. రేణుక లాగానే బీదవాడు కూడా.

వాణ్ని పెళ్లి చేసుకున్నా బాగుండేది. కానీ వాడిని ఏమందో, వాడితో ఏ ప్రాక్టికల్ జోక్ వేసిందో, వాడు ఈ దయ్యాల కొండ మీద నుండే కిందకు ఉరికి ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడన్నారు.

"నీ కారణంగా రఘు చచ్చిపోయాడన్న గిల్టీ కాన్షస్‌యా?" అని అడిగేను కాస్త దురుసుగానే. "నాకు అదే కారణమయితే, మరి నువ్వెందుకు పెళ్లిచేసుకోలేదు." అంది రేణుక సూటిగా.

ఎందుకో నాకూ తెలియదు. రేణుక మీద కలిగిన విరక్తి మొత్తం ఆడజాతి మీదకు ప్రసరించిందేమో! కాలేజీ ప్రేమాయణాలు అంత సీరియస్‌గా మనస్సులో నాటుకుంటాయని నేనూ అనుకోలేదు. కానీ గుండెల్లోంచి రేణుక బొమ్మ చెరిగిపోలేదు. ఆ బొమ్మ మీద పడిన మరకా చెరిగిపోలేదు. పెళ్లంటేనే విముఖత ఏర్పడిపోయింది.

"ఇప్పుడు... నలభైయేళ్లు దాటిపోయాక... పెళ్లేమిటి?" అన్నాను విరక్తిగా నవ్వుతూ.

"ఇప్పటి సంగతి కాదు. ఇన్నాళ్లుగా ఎందుకు చేసుకోలేదని అడుగుతున్నాను" అంది రేణుక రొక్కిస్తూ.

నువ్వే కారణమని డైరెక్టుగా చెప్తానని తను ఆశించిందేమో తెలియదు కానీ అంత డైరక్టుగా ప్రస్తావించే ధైర్యం నాకు లేదు. "రఘు అంత దారుణంగా చచ్చిపోవడం నా మీద ప్రభావం చూపించేదేమో" అన్నాను.

"రఘుది ఆత్మహత్యే నంటావా?" అడిగింది రేణుక ఏదో ఆలోచిస్తూ.

నిజానికి రఘు చావు మా కాలేజీ స్టూడెంట్లందరికీ ఒక మిస్టరీగా మిగిలిపోయింది. పరీక్షలు నెల్లాళ్లున్నాయనగా చచ్చిపోయేడు. దయ్యాలకొండ కింద శవం దొరికింది. ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడని పోలీసువాళ్లన్నారు. కారణం మాత్రం ఎవరికీ తట్టలేదు. రేణుక ఏదో అని ఉంటుందనుకున్నాం. చదువు మీద శ్రద్ధ తగ్గి పరీక్షల భయంతో చచ్చిపోయాడని కొందరన్నారు. రాత్రి అక్కడికి తీసుకెళ్లి తోసేయడానికి వాడిలాటి బీదవాడికి శత్రువులెవరుంటారు?

కానీ తక్కినవాళ్లందరికంటే వాడి చావు గురించి నాకు కాస్త ఎక్కువ తెలుసు. అది ఆ రోజు రేణుకతో చెప్పాలనిపించింది.

"పాతికేళ్లుగా నాలో మెదులుతున్న ఓ సందేహం గురించి చెబుతాను విను. మన కాలేజీ ఆఖరిరోజున ఇచ్చి పార్టీ గుర్తుందా? మగపిల్లలందరం తాగాం కూడా. నేనూ బాగా తాగాను. ఫస్ట్‌టైము కదా తల తిరిగిపోయింది. కాస్సేపు పోయాక వాంతి వచ్చినట్టనిపిస్తే బాత్‌రూమ్‌కి వెళ్లాను. ఆ పక్కన ఎవరో ఇద్దరు, ముగ్గురు మాట్లాడుకుంటున్నారు. 'మనం ఆ రోజు రాత్రి దయ్యాలకొండ దగ్గర ఉన్న సంగతి ఎవరికీ తెలియదు కదా!' అన్నాడొకడు.

"తెలిస్తే రఘు చావుకి మనమే కారణమని గొడవయ్యిండేది" అన్నాడు మరొకడు.

"అప్పటికి రఘు చచ్చిపోయి వారమయ్యింది. వీళ్లకీ, రఘు చావుకీ సంబంధం ఉందన్నమాట ఖచ్చితం. వాళ్లు మన క్లాస్‌మేట్సే అయి వుండాలి. కానీ తాగి ఉన్నారేమో వాళ్ల గొంతుకలు కూడా గుర్తుపట్టేట్టు లేవు..."

"...మరి నువ్వు ఎవరితోనూ చెప్పలేదా?" అడిగింది రేణుక ఎక్సైటె అవుతూ.

"ఎవరితో చెప్తాను? ఎవరు నమ్ముతారు? నేను వాళ్లను చూడనేలేదు. నేనూ తాగి ఉన్నాను. సరిగా స్పృహలో లేను. పైగా అది భ్రమ కాదనీ, నిజంగా జరిగిందనీ ఇప్పటిక్కూడా గట్టిగా చెప్పలేను. ఇవాళ కాలేజికి వెళ్లివస్తే అవన్నీ గుర్తుకు వచ్చాయి. ఒకవేళ నిజమేనేమో, మన క్లాస్‌మేట్స్ ఎవరైనా ఆ సంఘటనలో ఇన్వాల్వ్ అయ్యేరేమోనన్న అనుమానం పీడిస్తోంది. నిజం దేవుడికే తెలియాలి."

రేణుక కాస్సేపు మౌనంగా ఉంది. "రేపు ఫంక్షన్‌కి చాలా మంది వస్తున్నారుగా. వాళ్లని గుర్తుపట్టగలవా?"

నేను నవ్వేను. "అప్పుడే గొంతులు గుర్తుపట్టలేకపోయాను. పాతికేళ్లు పోయిన తర్వాత ఇన్నాళ్లకి... ఇంపాజిబుల్. ఆ అజ్ఞాత వ్యక్తులు మిస్టర్ ఎక్స్‌లుగానే మిగిలిపోతారు" అన్నాను.

భోజనం ముగించి బయటకు వస్తూ ఉంటే రేణుక అంది. "రవీ, నేను ముగ్గురు మనుష్యుల పేర్లు

చెబుతాను. వాళ్ల పేర ఆకాశరామన్న ఉత్తరాలు రాయి – 'దెయ్యాలకొండ మీద రఘు చచ్చిపోయిన రాత్రి ఏం జరిగిందో నాకు తెలుసు. నాకేం తెలుసో నువ్వు తెలుసుకోవాలంటే ఈ రాత్రి దెయ్యాలకొండకు రా" అని. రేపు ఫంక్షన్ నడుస్తూండగానే వాళ్లకు చేరే ఏర్పాటు నేను చేస్తాను."

"తమాషాగా ఉందే! వాళ్ల గురించి నీకు తెలుసా?" అన్నాను ఆశ్చర్యపడుతూ.

"నీలాగే... సగం, సగం... ఒట్టి అనుమానాలే! సాక్ష్యాలు లేవు. నువ్వు ఇప్పుడు అన్నదానితో నా అనుమానం బలపడింది. రఘుది హత్యో, ఆత్మహత్యో, దానికి కారణం ఏమిటో తెలుస్తుంది. అప్పుడే అతని ఆత్మకు శాంతి" అంది రేణుక.

"సరే, పేర్లు చెప్పు"

"సూర్యారావు"

"ఎవరు? కాంట్రాక్టులు చేసి బోల్డంత సంపాదించిన..."

"అవును. అతనే! ఆశ్చర్యం ఏముంది? వాళ్ల నాన్న కూడా కాంట్రాక్టరేగా! అదే బిజినెస్‌లో ఇతనూ పైకి వచ్చాడు... రెండోవాడు చంద్రమోహన్"

"అతనూ డబ్బున్నవాడే! బొంబాయిలో స్టాక్ ఎక్స్ఛేంజి బ్రోకరుగా ఉన్నాట్ట. పొద్దున్న చెబుతున్నాడు. మూడోవాడు?"

"గురునాథ్! ఈనాటి మేటి హీరో గురునాథ్. వాళ్ల నాన్న ఫిలిం డిస్ట్రిబ్యూషన్ నుండి ప్రొడక్షన్‌లోకి రావడంతో ఇతను చదువు మానేసి సినిమాల్లోకి వచ్చేశాడు. ఇప్పుడు తెరమీద మహా నీతి వాక్యాలు వల్లిస్తున్నాడు."

"నీకెందుకు అంత కసి?"

"నువ్వు ఉత్తరాలు రాయి. నీకే తెలుస్తుంది."

రాత్రి పన్నెండు దాటింది. ఎక్కడా ఏ అలికిడీ లేదు. ఆ ముగ్గురికీ దేనితో సంబంధం లేదేమో! అందుకే రాలేదేమో! అసలు నేను విన్నది, ఊహించుకున్నదీ అంతా తప్పేనేమో! ఒట్టి భ్రమేనేమో! మరి రేణుక ఈ ముగ్గురి మీదనే ఎందుకు చెప్పింది? వ్యక్తిగతంగా కక్ష ఏమైనా ఉందా? అడిగితే చెప్తుందా?

ఆమె మొహంలోకి చూసాను. ఆమె నా వైపే తదేకంగా చూస్తోంది. "నువ్వు నన్ను గాఢంగా ప్రేమించావు కదూ! అందుకనే కదూ పెళ్లి మానేసేవ్?" అని అడిగింది.

"అంత తెలిసినదానివి మరి నిన్న రాత్రి మీ ఇంటికి వచ్చినప్పుడు ఆ ప్రశ్న ఎందుకు అడిగేవ్?" అన్నాను చూపులు తప్పించుకుంటూ.

"ఒప్పుకునే ధైర్యం నీకుందా లేదాని తెలుసుకోవడానికి..."

నాకు ఏమనాలో తెలియలేదు. చుట్టూ చూస్తూ, "అమావాస్య. అర్ధరాత్రి. దెయ్యాలకొండ. గొప్ప రొమాంటిక్ ఎట్మాస్ఫియరే!" అన్నాను లేని నవ్వు తెచ్చుకుంటూ.

"రొమాన్స్ హృదయంలో ఉండాలి. వయసు, చోటు, సమయం ఏవీ అడ్డు రావు" అంది నా గుండెల మీద తల వాలుస్తూ.

అనుకోకుండానే ఆమెను కౌగిలించుకున్నాను. కొంచెం ఉంటే ముద్దాడేవాణ్నే కానీ అంతలోనే ఆమె నన్ను విడిపించుకుంటూ "ప్చ్, రఘు భూతం మన మధ్య అడ్డు వస్తున్నంత కాలం మనం ఒకటి కాలేం" అంది బాధగా.

వాడి చావు రహస్యం మాట ఎలా ఉన్నా మేం అక్కడే ఏకాంతంగా కాస్సేపు ఉంటే జరగరానిది ఏదైనా జరిగితే నేను జీవితాంతం తల ఎత్తుకోలేని పరిస్థితి వస్తుంది. "పద, పోదాం. వాళ్లెవరికీ దీనితో సంబంధం ఉన్నట్టు లేదు. ఎవరూ రాలేదు. నీ స్కూటర్ అవతలివైపు కదా పెట్టావు. రా" అంటూ ఆమె చేతిని చేతిలోకి తీసుకుని నడవసాగాను. ఆమె కూడా పైట పూర్తిగా కప్పుకుని సగం నా మీద ఆనుకుని నడవసాగింది.

వంద గజాలు నడిచేమో లేదో, కారు వస్తున్న చప్పుడయింది. ఛట్టున ఆగి, బండ వెనక్కాల నక్కాం. కారు కాస్త ముందుకి వెళ్లి ఆగింది. దానిలోంచి దిగిన ముగ్గురూ ఉత్తరాలు అందుకున్నవాళ్లే! గురునాథ్ నడక చూస్తే బాగా తాగి ఉన్నట్టు తెలుస్తోంది. చుట్టూ చూస్తూ, ఎవరూ లేర్రా! అంతా హంబక్. ఉట్టినే భయపడి చచ్చారు మీరు... నేను చెబుతూనే ఉన్నాను అంటూ మొదలెట్టాడు.

చంద్రమోహన్ కన్విన్స్ అయినట్టు లేదు. “ఒరే, నువ్వు కాస్త తమాయించు. ఉత్తరం రాసిన వాళ్లు ఇక్కడే ఎక్కడో నక్కి ఉంటారు. నోరు పారేసుకోకు” అంటూ అటూ ఇటూ చూడసాగేడు.

సూర్యారావు “ఉంటే మాత్రం నా కొడుకులు ఏం చేస్తార్రా? ఎప్పుడో పాతికేళ్లనాటి సంగతి. సాక్ష్యాలా? చట్టుబండలా? ఏదైనా ఉంటే ఇన్నాళ్లూ ఊరుకుంటారనుకుంటున్నావా? ఏదో జోక్‌రా అంటే నువ్వు వినిపించుకోవు” అంటూ చంద్రమోహన్ మీద మండిపడ్డాడు.

“జోక్ ఏమిట్రా? మన ముగ్గురికే ఉత్తరాలు రావడమేం? అందులోనూ రఘు పేరు ప్రస్తావించడమేం? ఆవేళ మనం ఇక్కడ ఉన్నామని ఉత్తరం రాసినవాడికి తెలుసు. బ్లాక్‌మెయిల్ చేద్దామంటే ఇన్నాళ్లూ మన అడ్రసులు తెలియవు. ఇవాళ ఫంక్షన్‌లో మనని చూసాడు కాబట్టి మనల్ని పట్టుకోగలిగేడు. వాడెవడో మన క్లాసుమేటే! వాడి ప్లానేమిటో మనం తెలుసుకుని తీరాలి.”

“మీ అడ్రసులు తెలియకపోవచ్చు గానీ, నా సంగతి యావదాంధ్రదేశానికి తెలుసు గదరా! ఏమైనా ఉంటే నా దగ్గరికి వచ్చేవాడుగా!” అన్నాడు గురునాథ్ మొహం చిట్లించి.

“ఆ, వస్తాడురా! మీ గూర్ఖావాడు ఆపేస్తాడు. ఉత్తరం రాస్తే నీ సెక్రటరీ చింపేస్తాడు. కాలేజి ఓల్ట్‌బాయ్స్ ఫంక్షన్ కాబట్టి నువ్వు చిక్కావు కానీ మాకే దొరకటం లేదు” అంటూ గురునాథ్ వీపు చరిచేడు సూర్యారావు. అతనూ బాగా మందు కొట్టినట్టు ఉన్నాడు.

“మీ హాస్యాలు ఆపండిరా! ఓ పావుగంట చూసి పోదాం. మీరు అప్పటిదాకా నోర్మూసుకుని కూచోండి.” అంటూ విసుక్కున్నాడు చంద్రమోహన్.

ఇక వాళ్ల మాటల వలన బయటపడేది ఏదీ లేదని తేల్చుకున్నాక నెమ్మదిగా బయటకొచ్చాను. నన్ను చూస్తూనే ముగ్గురూ నివ్వెరపోయారు.

“నువ్వా రవీ! నువ్వేనా మాకు ఉత్తరాలు రాసింది!?” అన్నాడు సూర్యారావు.

“ఎక్కడో బీహార్లో పనిచేస్తున్నావని అన్నావు. అక్కడా ఇదే బ్లాక్‌మెయిలింగ్ పనా?” అన్నాడు గురునాథ్.

“బ్లాక్ మెయిలింగ్ చేయదగిన అవసరం ఇక్కడ ఉందని ఒప్పుకున్నట్టేనా?” అడిగాను.

“అప్పుడే ఓ అభిప్రాయానికి వచ్చేయకు, రవీ! నీకసలు మా మీద అనుమానం ఎందుకు వచ్చిందో అది చెప్పు. అసలేం జరిగిందో నేను చెబుతాను.” అన్నాడు చంద్రమోహన్.

“రఘు చచ్చిపోయిన రాత్రి మీ ముగ్గురూ దెయ్యాలకొండ మీద కలిసి ఉన్నట్టుగా మీ అంతట మీరు చర్చించుకోవడం నేను విన్నాను.”

“ఎప్పుడు?”

“కాలేజ్ ఫంక్షన్ రోజు రాత్రి”

“పాతికేళ్ల క్రితం నాటి మాట. మరి అప్పుడే ఎందుకు అడగలేదు?”

“ప్రశ్నలడగాల్సింది మీరు కాదు, నేను. అసలేం జరిగింది?” అన్నాను కటువుగా.

చంద్రమోహన్ నా వద్దకు వచ్చి చనువుగా భుజం మీద చేయి వేసాడు. ఇంగ్లీషు మాట్లాడడం నాకు నేర్పించిన గురువు వాడు. “రవీ! మై ఫ్రెండ్! జరిగినది మొత్తమంతా చెప్తాను. సహృదయంతో అర్థం చేసుకో. పాతికేళ్ల క్రితం జరిగిన విషయం ఇప్పుడు తలచుకుంటే సిగ్గుగానే ఉంటుంది కానీ చెప్పక తప్పటం లేదు.

“ఓ సారి కాలేజ్ స్టూడెంట్స్ అందరం పిక్నిక్‌కి వెళ్లాం గుర్తుందిగా. మన కాలేజ్ బ్యూటీ రేణుక గుర్తుందా? పొద్దున్న ఫంక్షన్‌లో హడావుడి అంతా తనదేగా! తనంటే మా అందరికీ... మా అనే ఏమిటిలే, మనందరం పడి చచ్చేవాళ్లం. యూ ఆర్ నో ఎక్స్‌ప్షన్. నువ్వంటే ఇష్టపడుతుందని అనుకునేవాళ్లం

కూడా."

"...రేణుకకీ దీనికీ సంబంధం ఏమిటి?" అసహనంగా ప్రశ్నించాను.

"అదే చెబుతున్నాను. ఆ పిక్నిక్‌లో రేణుక మాకు ఒంటరిగా దొరికింది. కుర్రతనం, యూ షుడ్ అండర్‌స్టాండ్ దట్...., మేం నలుగురం... ఒకరి తర్వాత ఒకరు.. ఆమెను రేప్ చేసాం. రవీ, ఐ నో, అది తప్పే! తప్పని ఇప్పుడే కాదు... అప్పుడే తెలుసు... బట్..."

"మై గాడ్!" అన్నాను తెల్లబోతూ, "నలుగురూ ఎవరు?"

"ఇక్కడున్న ముగ్గురం. ప్లస్ యువర్ క్లోజ్ ఫ్రెండ్ రఘు" అన్నాడు సూర్యారావు వెక్కిరిస్తున్నట్టు.

"నేను నమ్మను"

"నమ్మకపోతే చావు. రఘుగాడి లాగానే!" అంటూ శపించాడు గురునాథ్.

చంద్రమోహన్ కలగజేసుకున్నాడు. "నువ్వు నమ్మాలి రవీ, ఇటీజ్ ట్రూ. ఆ సంఘటన తర్వాత మేం తప్పు తెలుసుకుని ఊరుకున్నాం. కానీ, రఘు మాత్రం సంభాళించుకోలేక పోయాడు. రేణుక వెంటపడి క్షమాపణలడిగేడు. పెళ్లి చేసుకుంటానని ప్రాధేయపడ్డాడు. కానీ ఆడవాళ్లు అంత సులభంగా క్షమిస్తారా? అందులోనూ అలాటి అత్యాచారాన్ని!? విదిలించి కొట్టేది. వీడేమో సెన్సిటివ్. మాలాగే మర్చిపోయి దాని జోలి కెళ్లకురా అంటే వినేవాడు కాదు. వెళ్లేవాడు. చివాట్లు తిని వచ్చేవాడు."

సూర్యారావు అందుకున్నాడు. "ఆవేళ ఇక్కడ పార్టీ పెట్టుకున్నాం. మేం నలుగురం. మందు కొట్టిన కొద్దీ ఏడవడం మొదలెట్టాడు రఘుగాడు. చివరికి ఏడుస్తూ, 'నేను పాపిని. నాకు విముక్తి లేదు' అంటూ అరుస్తూ పరిగెట్టుకెళ్లి కొండ మీంచి ఉరికేసాడు. దాంతో మా అందరికీ భయం వేసింది. బిచాణా ఎత్తేసి పారిపోయాం. ఆ రాత్రి మేం ఇక్కడ ఉన్నాం అని తెలిస్తే మా పేరెంట్స్ తంతారేమోనని అనుకుంటూ ఉండగా నువ్వు విన్నావేమో! దాంతో నువ్వేదో ఊహించుకున్నావేమో!"

"ఇది నిజంగా నిజమేనా? లేక ఇంకా ఏదైనా దాచిపెడుతున్నారా?"

ఈ ప్రశ్న అడిగింది నేను కాదు... రేణుక. బండచాటు నుండి ఎప్పుడు బయటకొచ్చిందో తెలియదు. వీళ్ల ముగ్గురి పేర్లూ రేణుక కరక్టుగా ఎలా చెప్పగలిగిందో నాకు ఇప్పుడు అర్థమయింది. నేను నిన్న చెప్పిన సమాచారం వల్ల తన మీద జరిగిన అత్యాచారానికి, రఘు చావుకి సంబంధం ఉందని ఊహించినట్టుంది. రేణుకను చూడగానే ముగ్గురూ స్తంభించిపోయారు. అందరికంటె త్వరగా కోలుకుని అరిచినవాడు గురునాథ్.

"ఓహో, నువ్వూ బ్లాక్‌మెయిలింగ్‌లో పార్ట్‌నర్‌వే నన్నమాట! మేం పెద్ద పొజిషన్‌లో ఉన్నాం కదా బెదిరించి డబ్బు లాగుదామని చూస్తున్నావేమో! అదేం కుదరదు. నేను తలచుకుంటే రఘుగాడిని చేసినట్టే..."

"...గురూ, నువ్వాగు" అంటూ కంగారుగా అరిచేడు చంద్రమోహన్.

రేణుక చంద్రమోహన్ కేసి తిరిగి దండం పెట్టింది. "అతన్ని చెప్పనీ. సత్యం ఏమిటో ఇన్నాళ్లకైనా బయటపడనీ. రఘు పశ్చాత్తాపంతో నా వెనక్కాల పడడం మాట నిజం. జరిగినదెలాగూ జరిగింది, తప్పు తెలుసుకుని పెళ్లి చేసుకుంటానంటున్నాడు కదాని నేను అతన్ని క్షమించినమాట కూడా నిజం. కానీ ఎంత అణుచుకున్నా కోపం బయటపడుతూండేది. దీని కారణంగానే కదా, నేను అనుకున్న వ్యక్తిని పెళ్లి చేసుకోలేకపోతున్నాననే కసి రేగేది. ఆ దుఃఖంతోనే, ఆ కోపంతోనే ఆవేళ మధ్యాహ్నం రఘుని

బాగా తిట్టేను. కానీ ఆ మాత్రానికే ఆత్మహత్య చేసుకుంటాడని అనుకోలేదు. అతని చావు నన్ను దోషిగా నిలబెట్టింది. 'చచ్చి సాధించేడు రఘు. బాధితురాలిని దోషిగా చేసేడు' అనుకుంటూ గడిపేను ఇన్నాళ్లూ. అతను ఆత్మహత్య చేసుకోలేదేమో, ప్రమాదవశాత్తూ జారిపడ్డాడేమో, నేను ఇంతగా ఫీల్ కావలసిన పనిలేదేమోనని ఓ ఆశ అప్పుడప్పుడు కలిగేది. యదార్థం తెలుసుకునేదాకా నాకు మనశ్శాంతి లేదు" అంటూ ఏడవసాగింది రేణుక.

"నువ్వు చేసుకుందామనుకున్నది ఈ రవిగాణ్నేగా! ఇద్దరూ పెళ్లిళ్లు మానేసి కూచున్నారు అమరప్రేమికుల్లాగ. మంచి సినిమాకథ తయారవుతుంది. కానీ ఓ క్రిమినల్ ట్విస్టు ఉండాలి సినిమా హిట్ కావాలంటే. అదేమిటో నేను చెబుతా..." అన్నాడు గురునాథ్.

"నువ్వు నోర్ముయ్, తాగుబోతు వెధవా!" అంటూ దగ్గరకొస్తున్న చంద్రమోహన్‌ని నెట్టేసి, "భయం ఎందుకురా పిరికినాయాలా! ఉన్న విషయం చెప్పినా వీళ్ల దగ్గిర ఏ సాక్ష్యమూ లేదు. వీళ్లు తేరిపార చూడలేని స్టేటస్‌లో ఉన్నాం మనం. రవీ, వీళ్లిద్దరూ చెప్పింది కరక్టేరా! కానీ సగమే కరెక్టు. రఘు ఉరకడానికి పరిగెట్టాడు కానీ మధ్యలోనే వెనక్కి వచ్చేశాడు. "భయం వేస్తోందిరా, ఇంతకంటే పోలీసులకు చెబితే మంచిది. మనశ్శాంతి ఉంటుంది అంటూ కొండ దిగువకు పరిగెట్టబోయేడు. ఇలాటి నెర్వస్ ఫెలోతో ఎప్పటికైనా రిస్కే అనుకున్నాను..."

"...అనుకుని ఏం చేశావ్?" అడిగింది రేణుక వణుకుతూ.

"ఏం చేశానో చేసి చూపిస్తే మీకు బాగా అర్థమవుతుంది" అంటూ వచ్చి రేణుక భుజం పట్టుకున్నాడు గురునాథ్.

"ఒరేయ్, ఏం చేద్దాంరా?" అడిగేడు సూర్యారావు నా దగ్గరకు చేరుతూ.

"నాకో గొప్ప ఐడియా వచ్చిందిరా! రవినీ, రేణుకనూ కలిపి ఆవేళ రఘుగాడిని తోసేసినట్టు తోసేస్తాను. అమరప్రేమికులు పాతికేళ్లపాటు విడిగా ఉండి, కాలేజ్ ఫంక్షన్ రోజున కలిసి పాత స్మృతులను గుర్తుకు తెచ్చుకుని 'మరోచరిత్ర'లోలా కొండ చరియ మీద నుండి దూకి ఉమ్మడి ఆత్మహత్య చేసుకున్నారని పేపర్లో న్యూస్ ఇస్తాను. నా క్లాస్‌మేట్స్ జ్ఞాపకార్థం నేను వాళ్ల కథ సినిమాగా తీస్తానని ప్రకటిస్తాను. ఎలా ఉంది ఐడియా? రవి గాడి రోల్ నేను వేస్తాను. రేణుక రోల్ కొత్త హీరోయిన్ కిద్దాం. ప్లేటోనిక్ లవ్ సబ్జెక్టు బ్రహ్మాండంగా పేలుతుంది. కావాలంటే నువ్వూ ఇన్వెస్ట్ చేయి." అన్నాడు గురునాథ్.

"డోంట్ బీ ఏ ఫూల్! దానికి ఈ ఇద్దరినీ చంపాలా?" అన్నాడు చంద్రమోహన్ రేణుకను విడిపించబోతూ.

"మై డియర్ షేర్ బ్రోకర్! దీనికి వచ్చే పబ్లిసిటీ వాల్యూ నీకెప్పటికీ అర్థం కాదు. రియల్ లైఫ్ ఇన్సిడెంట్ మీద ఆధారపడి తీసిన సినిమాలు ఎప్పుడూ హిట్టే! వీళ్లు బతికుండి సాధించేదేముందిరా! ఇన్నాళ్ల మన గుట్టు వీళ్ల కారణంగా రట్టవడం తప్పు!" అంటూ రేణుకను మళ్లీ పట్టుకోబోయేడు. అప్పటికే రేణుక పట్టు విడిపించుకుని పరిగెట్టింది.

చీకట్లో దారి తెలియక ఆమె కొండ చివరకు పరిగెడుతోందన్న విషయం గ్రహించిన నేను సూర్యారావుని విదిలించుకుని పరిగెట్టాను. అప్పటికే రేణుక కొండ అంచుకు చేరడం, ఆమెను పట్టుకోబోయిన గురునాథ్ తూలి, కొండ మీద నుండి కిందకు పడడం జరిగింది. రేణుక స్థాణువులా నిలబడిపోగా ఏం జరిగిందో గ్రహించిన చంద్రమోహన్ ఒక్క అంగలో కారుని చేరాడు. అతను స్టార్ట్ చేసేలోగానే సూర్యారావు పక్కసీటులోకి చేరాడు.

వాళ్ల కారు కనుమరుగైన ఐదు నిమిషాల దాకా రేణుక తేరుకోలేకపోయింది. "ఇక వెళ్దామా, రేణుకా?" అన్నాను ఆమె పొదివి పట్టుకుని.

"రేణుక కాదు, శ్రీమతి రేణుకా రవి అను" అందామె నన్ను అల్లుకుపోతూ.